

E L James

Fifty
Shades
of Grey

Päťdesiat
odtieňov
sivej

E L James

Fifty
Shades
of Grey

Päťdesiat
odtieňov
sivej

Venované Niallovi,
vládcovi môjho vesmíru

Pod'akovanie

Za pomoc a podporu som zaviazaná týmto ľuďom:

Manželovi Niallovi. Ďakujem, že si toleroval moju posadnutosť, že si si vzal na starosť našu domácnosť a že si bol mojím prvým korektorom.

Šéfke Lise. Ďakujem, že si to so mnou vydržala ten posledný rok, alebo na ako dlho som vlastne prepadla tomuto šialenstvu.

CCL. Nikdy neprezradím za čo, ale ďakujem.

Všetkým pôvodným fanúšikom. Ďakujem za vašu neutíchajúcu podporu a priateľstvo.

SR. Ďakujem za pomoc od samého začiatku, a že si prvý.

Sue Maloneovej. Za to, že si ma dala do poriadku.

Amande a všetkým z TWCS. Za to, že ste to riskli.

Autorka publikovala staršiu verziu tohto príbehu na pokračovanie
v on-line podobe pod názvom „Master of the Universe“ pod
pseudonymom Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2012
Translation © Miroslava Sedláčková, 2012

ISBN 978-80-7388-706-3

Kapitola 1

Frustrované sa na seba mračím do zrkadla. Do čerta aj s mojimi vlasmi, ktoré sa jednoducho nevedia správať, a do čerta s Katherinou Kavanaghou, ktorá je chorá a vystavuje ma tomuto utrpeniu. Práve teraz by som sa mala pripravovať na štátnice, ktoré sa začínajú na budúci týždeň, a namiesto toho sa tu pokúšam prinútiť svoje vlasy k poslušnosti. *Musím sa odnaučiť chodiť spať s mokrou hlavou.* Párkrát si tú mantru opakujem, zatiaľ čo sa znova pokúšam dostať vlasy pod kontrolu. Podráždene prevrátim oči a zahľadím sa na to bledé hnedovlasé dievča s modrými, príliš veľkými očami. Vzdávam to. Jediná vec, ktorá mi zostáva, je uviazať tie neposedné pramene do chvosta a dúfať, že vyzerám aspoň trochu reprezentatívne.

Kate je moja spolubývajúca, a na to, aby zaľahla s chrípkou, si zo všetkých možných dní vybrala práve tento. Z toho dôvodu nemôže urobiť interview do študentských novín, čo si dohodla s nejakým priemyselným magnátom, o ktorom som nikdy v živote nepočula. Takže som bola vybratá ako náhradník. Musím sa drviť na skúšky, musím dokončiť jednu esej a tiež by som mala

ísť dnes popoludní do práce. Ale nie – namiesto toho sa budem trepať dvestošesťdesiatpäť kilometrov až do Seattlu, kde sa mám stretnúť s tajomným výkonným riaditeľom Grey Enterprises Holdings, s. r. o. Pre takého výnimočného podnikateľa a hlavného sponzora našej univerzity je čas mimoriadne vzácny – oveľa viac ako ten môj – a predsa je taký láskavý a poskytne Kate interview. Prevratná udalosť, ako mi dotyčná bez prestania zdôrazňuje. Do čerta s jej mimoškolskými aktivitami.

Kate leží schúlená v obývačke na gauči.

„Mrzí ma to, Ana. Trvalo mi deväť mesiacov, kým som to interview získala. A trvalo by ďalších šesť ho preplánovať – a to už budeme mať obidve promóciu za sebou. Ako šéfredaktorka to jednoducho nemôžem prešvihnúť. Prosím...“ kľučí tým svojim chrapľavým uboleným hlasom. Ako to len robí? Dokonca aj chorá pôsobí rozkošne a úchvatne. Od prírody má bledučkoryšavé vlasy a žiarivo zelené oči, aj keď sú teraz červené a uslzené. Rýchlo potláčam nečakanú vlnu súcitu.

„Samozrejme, že tam pôjdem, Kate. Mala by si sa teraz vrátiť do postele. Nechceš NyQuil alebo Tylenol?“

„Poprosím ťa NyQuil. Tu máš otázky a môj diktafón. Jednoducho stlačíš nahrávanie, vidíš? Rob si poznámky, ja to potom všetko prepíšem.“

„Nič o ňom neviem,“ zamrmlam a neúspešne sa pokúšam krotiť narastajúcu paniku.

„Otázky ťa budú viesť. A bež už. Je to ďaleko a ja nechcem, aby si prišla neskoro.“

„Dobre, veď už idem. A ty sa vráť do postele. Uvarila som ti polievku, tak si ju potom zohrej.“ Venujem jej láskavý pohľad. *Ty si jediná, pre koho niečo také urobím, Kate...*

„Zohrejem. Veľa šťastia. A ďakujem, Ana – ako vždy, zachránila si mi život.“

Vezmem svoj školský batoh, neisto sa na ňu usmejem a už vyrážam z dverí smerom k autu. Nemôžem uveriť, že som jej dovolila, aby ma na to nahovorila. Ale fakt je, že Kate prehovorí kohokoľvek na čokoľvek. Bude z nej skvelá novinárka. Je výrečná, silná, presvedčivá, schopná argumentovať, prekrásna – a je mojou najmilšou a najlepšou kamarátkou.

Keď vychádzam z washingtonského Vancouveru v ústrety Portlan-
du a medzinárodnej diaľnici I-5, cesty sú poloprázdne. Ešte je skoro a ja nemusím byť v Seattli skôr ako o druhej popoludní. Našťastie mi Kate požičala svoj športiak Mercedes CLK. Nie som si totiž istá, či by Wanda, môj staručký Volkswagen Chrobák, dokázal doraziť načas. Musím však priznať, že šoférovať tento Mercedes je radosť, a keď pridám plyn až na podlahu, kilometre doslova utekajú. Mojou cieľovou stanicou je sídlo medzinárodnej spoločnosti pána Greya. Je to obrovská dvadsaťposchodová kancelárska budova, samé oblé sklo a oceľ – architektova predstava o účelnosti – s nápisom GREY HOUSE, diskrétno vytvoreným opäť z ocele nad vstupnými zasklenenými dverami. Je štvrt' na dve, keď s pocitom ohromnej úľavy, že nejdem neskoro, vchádzam do priestrannej, a úprimne, aj dosť odstrašujúcej vstupnej haly z ocele, pieskovca a zo skla.

Za masívnym kamenným recepčným pultom sa na mňa usmieva veľmi atraktívna, starostlivo upravená mladá blondína. Má na sebe to najlepšie čierne sako s bielou blúzkou, aké som kedy videla. Pôsobí absolútne bezchybným dojmom.

„Idem za pánom Greyom. Anastasia Steelová, namiesto Katherine Kavanaghovej.“

„Ospravedlňte ma na chvíľu, slečna Steelová,“ trochu zodvihne obočie, keď sa pred ňu seabedome postavím. Začínam ľutovať, že som si nepožičala jeden z Katiných blejzrov namiesto svojho tmavomodrého saka. Vynaložila som nadľudské úsilie a zobrala

som si svoju jediná sukňu, k nej celkom vhodné hnedé vysoké topánky a modrý sveter. Podľa mňa je to elegantné. Predstieram, že mi tá blondína nenaháňa strach, a strkám si uvoľnený prameň vlasov za ucho.

„Slečna Kavanaghová je ohlásená. Podpíšte sa, prosím, sem, slečna Steelová. Použite posledný výťah vpravo a zvolte dvanáste poschodie,“ usmieva sa na mňa vlúdne, keď sa zapisujem, ale niet pochýb o tom, že sa dobre baví.

Podáva mi kartičku s veľmi solídnym nápisom „NÁVŠTEVA“. Neubráním sa úškrnu. Osobne si myslím, že je jasné, že som tu na návšteve. Vôbec sa sem totiž nehodím. *Také veci sa nemenia*, povzdychnem si. S poďakovaním sa odoberiem k výťahom a prejdem okolo dvoch mužov z ochranky, ktorí sú vo svojich dokonalo padnúcich čiernych oblekoch oveľa lepšie oblečení ako ja.

Výťah vyletí so mnou na dvanáste poschodie nadzvukovou rýchlosťou. Dvere sa ticho otvárajú, a ja sa ocitnem v ďalšom rozľahlom foyer – znovu oceľ, sklo a biely pieskovec. Predo mnou sa týči ďalší kamenný pult a ďalšia dokonalo čierno-bielo oblečená mladá blondína, ktorá vstáva, aby ma pozdravila.

„Slečna Steelová, počkali by ste tu, prosím?“ pokynie mi k sedačke, tvorenej kreslami, potiahnutými bielou kožou.

Za nimi sa nachádza priestranná zasklená zasadacia miestnosť s masívnym stolom z tmavého dreva a najmenej dvadsiatimi farebne zladenými stoličkami okolo. A za tým všetkým je celosklepená vonkajšia stena, ponúkajúca výhľad na panorámu Seattlu až k zálivu Sound. Je to nádherná scenéria, ktorá ma na chvíľu doslova paralyzuje. *Úžasné!*

Sadám si, z batoha vyberám otázky, zbežne ich prejdem a medzitým v duchu hromžím na Kate, že mi neposkytla aspoň jeho stručný životopis. O mužovi, ktorý mi teraz poskytne interview, totiž neviem vôbec nič. Môže mať deväťdesiat, ale tiež tridsať. Tá

neistota je skľučujúca, začínam byť trochu nervózna a nepokojne posedávam. Tieto reči z očí do očí mi nikdy veľmi nešli, skôr dávam prednosť anonymite skupinovej diskusie, kde sa môžem nenápadne skrývať v zadnej časti miestnosti. Aby som pravdu povedala, zo všetkého najviac preferujem svoju vlastnú spoločnosť, najlepšie usadená na pohovke v univerzitnej knižnici s nejakou britskou klasikou v ruke. A nie sedieť a trpieť v nejakej kolosálnej budove z kameňa a zo skla.

Prevraciam nad sebou očami. *Okamžite sa pozbieraj, Steelová.* Súdiate podľa budovy, ktorá je až príliš moderná a sterilná, tipujem Greya na štyridsiatnika: najskôr bude v dobrej kondícii, opálený a blond, aby ladil s personálom.

Ďalšia elegantná a bezchybne oblečená blondína vchádza veľkými dverami vpravo. Čo to tu s tými dokonalými blondínami majú? To je ako v Stepforde. S hlbokým nádychom vstávam.

„Slečna Steelová?“ pýta sa posledná blondína.

„Áno,“ zachraptím a odkašlem si. „Áno.“ No prosím, teraz už to znelo oveľa presvedčivejšie.

„Pán Grey vás o chvíľu prijme. Môžem vám vziať sako?“

„Ach, áno, prosím.“ Snažím sa z neho vyzliecť.

„Ponúkli vám nejaké občerstvenie?“

„Ehm – nie.“ No teda, nedostanem blondínu číslo dva do ťažkostí?

Tretia blondína zabodne do mladej ženy za pultom pohľad a zamračí sa na ňu.

„Dáte si čaj, kávu, vodu?“ pýta sa, keď otočí svoju pozornosť späť na mňa.

„Pohár vody bude stačiť, ďakujem,“ zamrmlm.

„Olívia, dones, prosím, slečne Steelovej pohár vody,“ vyzve Olíviu príkro. Tá okamžite vyskakuje a odchádza ku dverám na druhej strane haly.

„Ospravedlňujem sa, slečna Steelová, Olívia je naša nová stážistka. Posadte sa, prosím. Pán Grey bude zaneprázdnený ešte päť minút.“

Olívia sa vracia s veľkým pohárom ľadovo vychladenej vody.

„Prosím, slečna Steelová.“

„Ďakujem.“

Blondína číslo dva maširuje späť za pult, jej podpätky na kamennej podlahe pravidelne klopajú a rezonujú. Sadá si a spoločne s blondínou číslo tri sa vracia ku svojej práci.

Možno pán Grey trvá na tom, aby všetky jeho zamestnankyne boli blondíny. Mimovoľne sa zamýšľam nad tým, či je to vôbec legálne, keď sa náhle otvoria dvere kancelárie a z nich vyjde vysoký, vkusne oblečený muž tmavej pleti s krátkymi dredmi. Teraz už je isté, že som sa obliekla nevhodne.

Otáča sa a do dverí hovorí: „Nezahráme si tento týždeň golf, Grey?“

Odpoveď nepočujem. Keď ma uvidí, usmeje sa tak, až sa mu okolo očí vytvoria vejáriky z vrások.

Olívia sa medzitým vymrštila a privolala výťah. Zdá sa, že je to šampiónka vo vyskakovaní zo stoličky. Ona je nervóznejšia ako ja!

„Dovidenia, dámy,“ lúči sa ten muž a nastupuje do výťahu.

„Pán Grey vás teraz prijme, slečna Steelová. Prosím, vstúpte,“ vyzýva ma blondína číslo dva.

Tak trochu neisto vstávam, snažím sa upokojiť svoje vybičované nervy. Beriem svoj batoh, odkladám pohár s vodou a kráčam smerom k pootvoreným dverám.

„Nemusíte klopať – len vstúpte,“ usmeje sa na mňa.

Potlačím dvere, a keď do nich vchádzam, potknem sa. Zakopávam o svoju vlastnú nohu a rútim sa do kancelárie hlavou dopredu.

Dokelu, dokelu – ja a moje obidve ľavé nohy! Kľačím na všetkých štyroch vo dverách kancelárie pána Greya a kohosi ruky ma jemne zovierajú, aby mi pomohli vstať. To hádam nie – je taký mladý!

„Slečna Kavanagiová,“ podáva mi ruku s nezvyčajne dlhými prstami, keď konečne stojím. „Christian Grey. Ste v poriadku? Nehcete si sadnúť?“

Je taký mladý – a príťažlivý, veľmi príťažlivý. Vysoký, v luxusnom sivom obleku, bielej košeli a čiernej kravate s rozstrapatenými vlasmi s medeným nádychom a uhrančivým, prenikavo sivým pohľadom, ktorým si ma pozorne premeriava.

Chvíľu mi trvá, kým sa zmôžem na slovo.

„Ehm... vlastne –“ vykotám. Pokiaľ má tento chlapík viac ako tridsať, tak ja zjem svoj klobúk. Omámene vkladám ruku do jeho dlane a vzájomne si nimi potrasíme. Súčasne s dotykom našich prstov ucítim zvláštny, vzrušujúci záchvev. Celá v rozpakoch sa rýchlo vymaním. To musela byť statická elektrina. Uvedomujem si, že moje viečka zrýchlene žmurkajú a kopírujú búšenie môjho srdca.

„Slečna Kavanagiová je indisponovaná, takže posielala mňa miesto seba. Dúfam, že vám to neprekáža, pán Grey.“

„A vy ste?“ Jeho hlas je hrejivý, možno znie trochu pobavene, ale to sa dá z jeho neosobného výrazu ťažko vyčítať. Prejavuje síce mierny záujem, ale predovšetkým z neho srší – zdvorilosť.

„Anastasia Steelová. Spoločne s Kate, totiž... Katherine... totiž... so slečnou Kavanagiovou študujem angličtinu na Washingtonskej štátnej.“

„Aha,“ poznamenaná jednoducho. Mám pocit, že som v jeho výraze zahliadla náznak úsmevu, ale nie som si istá. „Posadíme sa?“ Pokynie rukou smerom k bielej koženej sedačke v tvare písmena „L“.

Pre jedného človeka je to až príliš veľká miestnosť. Pred zaklenou vonkajšou stenou stojí moderný stôl z tmavého dreva, pri ktorom by sa pohodlne najedlo šesť ľudí. K nemu ladí konferenčný stolík vedľa sedačky. Všetko ostatné je biele – plafón, podlaha aj steny. Až na stenu pri dverách, kde visí zoskupenie tridsiatich šiestich malých obrázkov, usporiadaných do štvorca. Sú nádherné – séria obyčajných zabudnutých predmetov, namaľovaných tak detailne, že vyzerajú ako fotografie. Takto pohromade vyražajú dych.

„Miestny maliar. Trouton,“ objasňuje mi, keď si všimne, kam smeruje môj pohľad.

„Sú krásne. Povznášajú obyčajné nad neobyčajné,“ zasním sa nadšením z neho, aj z tých obrázkov. S hlavou nachýlenou nabok sa na mňa uprene zahľadí.

„Lepšie by som tom nevystihol, slečna Steelová,“ dodá mäkko a ja sa z nejakého nevysvetliteľného dôvodu červenám.

Okrem tých malieb je zvyšok kancelárie chladný, čistý a sterilný. Zaujímalo by ma, či to naozaj odráža osobnosť tohto gréckeho boha, čo sa elegantne zaboril do jedného z bielych kožených kresiel oproti mne.

Zatrasím hlavou, znepokojená prúdom svojich vlastných myšlienok, a lovím z batoha Katine otázky. Ďalej pokračujem s prípravou diktafónu, lenže mám také roztrasené ruky, že mi na ten tmavý konferenčný stolík dvakrát padne. Pán Grey nepohne brvou a trpezlivo čaká – aspoň dúfam – zatiaľ čo ja postupne podlieham extrémnym rozpakom a nervozite. Keď konečne pozbieram odvalu, aby som sa naňho pozrela, zisťujem, že ma skúmavo pozoruje. Jednu ruku má uvoľnene položenú v lone, druhou si podopiera bradu a dlhým ukazováčikom si prechádza po perách. Myslím, že sa snaží skryť úsmev.

„Prepáčte,“ zadrhnem sa. „Na toto nie som zvyknutá.“

„Máte dost času, slečna Steelová,“ povie.

„Nebude vám prekážať, keď si nahrám vaše odpovede?“

„To sa ma pýtate teraz? Potom, čo ste prekonali také ťažkosti s prípravou diktafónu?“

Zalievam ma rumenec. On si zo mňa uťahuje? Aspoň dúfam. Prekvapene zažmurkám, nie som si istá, ako na to reagovať, ale zdá sa, že je mu to ľúto, pretože sa nado mnou nakoniec zľutuje: „Nie, nebude mi to prekážať.“

„Vysvetlila vám Kate, vlastne slečna Kavanagiová, na aký účel je interview určené?“

„Iste. Objaví sa v promočnom vydaní študentských novín, pretože budem na tohtoročnom promočnom ceremonáli odovzdávať diplomy.“

Fíha! Toto je pre mňa novinka. A ja som dočasne zaujatá myšlienkou, že niekto, nie príliš starší odo mňa... dobre, tak asi o šesť rokov a... dobre, je megáúspešný... ale aj tak – on mi bude odovzdávať diplom?! So zvrasteným čelom sa nútím vrátiť svoju rozptýlenú pozornosť späť k otázkam, ktoré zvieram v ruke.

„Dobre.“ Nervózne prehltnem. „Mám pre vás zopár otázok, pán Grey.“ Uhladím si zabľúdený prameň vlasov za ucho.

„To som si myslel...“ prehodí s kamennou tvárou. Je to jasné – robí si zo mňa žarty. Sotva si to uvedomím, pocítim horúčavu na lícach. Vystriem sa a narovnam plec s úmyslom vyzeráť vyššia a hrozivejšia. Zapínam prehrávač a pokúšam sa pôsobiť profesionálne.

„Na to, že ste vybudovali také impérium, ste veľmi mladý. Čomu vďačíte za tento úspech?“ Pozriem sa na neho. Ponúkne mi chabý úsmev, ale celkovo vyzerá skôr ľahko sklamaný.

„Obchod je iba o ľuďoch, slečna Steelová, a ja som v hodnotení ľudí veľmi dobrý. Viem, čo ich poháňa, čo ich povznáša, čo ich oslabuje, čo ich inšpiruje a tiež, čo ich povzbudzuje. Zamest-

návam veľmi veľa dobrých ľudí a štedro ich odmeňujem.“ Urobí krátku prestávku a zapichne do mňa svoj sivý pohľad. „Verím, že cesta k úspechu v akomkoľvek projekte si žiada, aby sa človek stal jeho vládcom; aby to, čomu sa venuje, poznal skrz-naskrz, každý detail. A ja naozaj ťažko, veľmi ťažko pracujem na tom, aby som takým bol. Všetky rozhodnutia robím na základne logických úvah a faktov. Mám prirodzený talent pre vytypovanie a rozvíjanie solídnych nápadov a tiež mám nadaných ľudí. A to je podstatné. Všetko nakoniec závisí od schopných ľudí.“

„Možno máte iba šťastie.“ Toto nie je na Katinom zozname, lenže on je taký arogantný. Prekvapene zamrká očami.

„Ja nestaviam na šťastí, ani na náhodách, slečna Steelová. Vyzerá to, že čím usilovnejšie pracujem, tým mám viac šťastia. Je naozaj dôležité vybrať si do tímu tých správnych ľudí a súčasne dokázať bezo zvyšku využiť ich energiu. Myslím si, že to bol Harvey Firestone, ktorý povedal: *„Najväčšou výzvou vodcovstva je rast a zdokonalenie podriadených.“*

„Teraz pôsobíte ako niekto, kto je posadnutý kontrolou.“ Tieto slová zo mňa vypadnú skôr, ako ich stihnem zaraziť.

„Prirodzene, kontrolu praktizujem v každej situácii, slečna Steelová,“ konštatuje, bez toho aby jeho úsmev niesol akékoľvek stopy humoru. Zahľadím sa mu do očí a on mi ten pohľad nenútene a pevne opätuje. Zrýchľuje sa mi tep a líca sa mi už zase zohrievajú.

Prečo ma tak znervózňuje? Je to azda tou jeho ohromujúcou vizážou? Alebo to robí ten spaľujúci pohľad? Spôsob, akým si ukazovák prechádza po spodnej pere? Nech s tým radšej prestane.

„Okrem toho, obrovská moc spočíva v tom, keď sa vo svojich tajných snoch dokážete presvedčiť o tom, že ste sa narodili na to, aby ste ovládali,“ pokračuje mäkko.

„Vy si myslíte, že máte obrovskú moc?“ *Maniak!*

„Zamestnávam viac ako štyridsaťtisíc ľudí, slečna Steelová. To mi dáva určitý pocit zodpovednosti – moci, pokiaľ chcete. Ak sa rozhodnem, že už ma nezaujímá telekomunikačný biznis a rozpredám ho, dvadsaťtisíc ľudí bude riešiť, ako budúci mesiac zaplatí hypotéku.“

V šoku mi padá sánka. Som omráčená absolútnou absenciou jeho skromnosti.

„Nemáte azda dozornú radu, ktorej by ste sa zodpovedali?“ precedím znechutene.

„Ja svoju spoločnosť vlastním. Žiadnej rade sa zodpovedať nemusím.“ Skúmavo zdvihne obočie a ja sa okamžite červenám. To by som, samozrejme, vedela, keby som sa aspoň trochu pripravila. Doparoma, keď on je taký arogantný. Radšej mením tému.

„Máte nejaké záujmy? Teda, okrem svojej práce?“

„Moje záujmy sú pestré, slečna Steelová.“ Na perách sa mu objavuje náznak úsmevu. „Veľmi pestré.“ Z jeho upreného pohľadu som z nejakej príčiny v rozpakoch a zároveň sa mi tlačí krv do hlavy. Akoby sa v jeho očiach rozhorela nejaká hriešna myšlienka.

„Keď tak tvrdo pracujete, čo robíte pre to, aby ste sa po práci uvoľnili?“

„Uvoľnil?“ Venuje mi žiarivo biely úsmev. A ja prestávam dýchať. *On je naozaj krásny.* Nikto by nemal vyzeráť tak dobre.

„Na to, aby som sa uvoľnil, ako hovoríte – plávam sa, lietam a... vykonávam rôzne kondičné cvičenia.“ Posúva sa v kresle. „Som veľmi bohatý muž, slečna Steelová, a preto mám aj drahé a mimoriadne záľuby.“

V snahe ukončiť túto debatu vrhám letmo pohľad na Katine otázky.

„Investujete do výroby. Prečo konkrétne tam?“ kladiem ďalšiu otázku. Prečo sa len v jeho prítomnosti necítim vo svojej koži?

„Rád tvorím. Páči sa mi, keď viem, ako veci fungujú: čo ich privádza do chodu, ako sa skladajú a zase rozoberajú. A mojou vášňou sú lode. Čo k tomu dodať?“

„Teraz to skoro znelo, akoby hovorilo vaše srdce namiesto logiky a faktov.“

Šklbne mu kútikmi, skúmavo sa na mňa zahľadí.

„Je to možné. Napriek tomu existujú ľudia, ktorí by povedali, že žiadne srdce nemám.“

„Prečo by to hovorili?“

„Pretože ma dobre poznajú,“ skriví pery v kyslom úsmeve.

„Povedali by vaši priatelia, že je ľahké vás dobre poznať?“ Tú otázku ľutujem ihneď, ako ju vyslovím. Tiež nie je na Katinom zozname.

„Som veľmi uzavretý človek, slečna Steelová, a robím všetko pre to, aby som si ochránil súkromie. Rozhovory neposkytujem často...“

„Tak prečo ste súhlasili s týmto?“

„Pretože som sponzorom univerzity. A preto, že sa mi napriek všetkej snahe nepodarilo slečny Kavanaghovej zbaviť. Veľmi dlho a veľmi neoblomne naliehala na mojich ľudí z propagačného oddelenia a ja takúto húževnatosť dokážem oceniť.“

Áno, viem presne, aká húževnatá dokáže Kate byť. To je ten dôvod, prečo tu sedím a zvíjam sa pod jeho prenikavým pohľadom ako červík na háčiku, zatiaľ čo by som sa mala učiť.

„Investujete aj do poľnohospodárskych technológií. Prečo sa zaoberáte práve touto oblasťou?“

„Peniaze sa nedajú jesť, slečna Steelová, a na tejto planéte je príliš veľa ľudí, ktorí nemajú čo dať do úst.“

„To znie veľmi filantropicky. Je to niečo, čo vás naplňa? Kŕmiť hladujúcich?“

Vyhýbavo pokrčí plecami.

„Je to skrátka dobrý biznis,“ precedí a ja si pomyslím, že nie je úprimný. Nedáva to zmysel – krmiť hladujúcich? Nevidím v tom žiadny finančný prínos, iba duševné uspokojenie. Zmätená jeho postojom sklápam oči, aby som prečítala ďalšiu otázku.

„Vyznávate nejakú životnú filozofiu? Pokiaľ áno, aká to je?“

„Nemám žiadnu. Možno vodcovský princíp – Carnegiho: *Človek, ktorý dokáže naplno vlastniť svoju myseľ, dokáže si privlastniť čokoľvek, na čo má oprávnený nárok.* A ja som veľmi disciplinovaný, idem si za svojím. Mám rád kontrolu – nad sebou i nad svojím okolím.“

„Takže vy chcete veci vlastniť?“ Ty si posadnutý kontrolou.

„Chcem si zaslúžiť svoje právo ich vlastniť... ale áno... v konečnom dôsledku, chcem.“

„Teraz ste vyzneli ako nefalšovaný prototyp konzumenta.“

„To aj som.“ Síce sa usmieva, ale v jeho očiach sa úsmev nezrkadlí. Toto mi už zase nepasuje na niekoho, kto chce nakrmiť svet, takže sa nemôžem zbaviť pocitu, že hovoríme o niečom inom, ale absolútne netuším o čom. Sťažka prehltnem. Teplota v miestnosti akoby stúpala. Alebo možno stúpa iba tá moja. Mojím jediným želaním teraz je, aby sa tento rozhovor už skončil. Kate bude mať určite dostatok materiálu. Čítam ďalšiu otázku.

„Ste adoptovaný. Myslíte si, že vás táto skutočnosť do určitejšej miery formovala?“ Došlaka, to je dosť osobné. Skúmam Greya pohľadom, a dúfam, že som ho neurazila. Trochu sa zachmúri.

„To sám nedokážem posúdiť.“

Tým prebúdza môj záujem.

„Koľko ste mali rokov, keď vás adoptovali?“

„To sú všetko verejne dostupné informácie, slečna Steelová,“ namietne stručne. *Doparoma.* No jasné – keby som vedela, že budem robiť tento rozhovor, pripravila by som sa naň. Nervózne sa vrhám ďalej.

„Kvôli práci ste obetovali rodinný život.“

„To nie je otázka,“ poznamená lakonicky.

„Prepáčte,“ zahniezdím sa. Teraz sa kvôli nemu cítim ako nevychované decko. Vyskúšam to ešte raz: „Museli ste kvôli práci obetovať rodinný život?“

„Ale ja mám rodinu. Mám brata, sestru a dvoch milujúcich rodičov. A nemám záujem ju ďalej rozširovať.“

„Ste gay, pán Grey?“

On sa zostra nadychuje a ja sa prepadam od hanby pod zem. *Taká sprostosť!* Prečo len tie otázky pred prečítaním aspoň trochu nefiltrujem? Predsa mu nemôžem povedať, že to iba čítam. Prekliata Kate a tá jej zvedavosť!

„Nie, Anastasia, nie som.“ Dvíha obočie, v očiach má chladný záblesk. Nevyzerá to, že by som ho potešila.

„Ospravedlňujem sa. Je to, totiž... je to tu napísané.“ To je po prvýkrát, čo vyslovil moje celé meno. Srdce mi bije ako zvon a ja cítim, ako sa zase červenám. Nervózne si upravujem neposlušné vlasy.

Grey nakláňa hlavu nabok.

„To nie sú vaše vlastné otázky?“

Krv sa mi vytráca z tváre.

„Ehm... nie. Kate – teda, slečna Kavanaghová – to ona ich zostavovala.“

„Vy vari nie ste kolegyne zo študentských novín?“ *Ach, nie.* So študentskými novinami ja nemám nič spoločné. Je to iba jej mimoškolská aktivita, moja nie. Teraz som pre zmenu červená až za ušami.

„Nie. Je to moja spolubývajúca.“

V tichej úvahe si premasíruje bradu a jeho sivé oči ma skúma-vo pozorujú.

„Ponúkli ste sa dobrovoľne?“ pýta sa až hrozivo potichu.

Tak počkať! Kto tu koho spovedá? Jeho pohľad ma tak spaľuje, že jednoducho musím odpovedať úprimne.

„Vybrala si ma. Necíti sa dobre,“ odpovedám chabo, so snahou sa aspoň trochu ospravedlniť.

„Tým sa mnohé vysvetľuje.“

Počuť zaklopanie na dvere a v nich sa objavuje blondína číslo tri.

„Prepáčte, že vás vyrušujem, pán Grey, ale o dve minúty máte ďalšiu schôdzku.“

„Ešte sme neskončili, Andrea. Zrušte to, prosím.“

Andrea na okamih zaváha, neveriacky naňho zíza. Vyzerá to, že je poriadne zaskočená. Grey k nej pozvoľna otáča hlavu a dvíha obočie. Ona sa začervená. *Výborne. Aspoň v tom nie som sama.*

„Samozrejme, pán Grey,“ zaštebotá a odchádza. On sa zamračí a potom zase venuje pozornosť len mne.

„Kde sme to skončili, slečna Steelová?“

Ach, takže sme sa vrátili k slečne Steelovej.

„So mnou sa, prosím, zbytočne nezdržujte.“

„Teraz sa chcem pre zmenu dozvedieť niečo ja o vás. Myslím, že iba tak to bude spravodlivé.“ Jeho sivé oči ožívajú zvedavosťou. *No to ma podrž. Kam týmto mieri?* Opiera si lakte o operadlo kresla a z prstov rúk vytvára na úrovni svojich úst striešku. Jeho pery sú veľmi... znepokojujúce. Nasilu prehltnem.

„O mne sa toho veľa povedať nedá.“

„Aké máte plány, keď dokončíte školu?“

Pokrčím pleciami, vyvedená z miery jeho záujmom. *Prestahovať sa s Kate do Seattlu, nájsť si prácu.* Ešte som nad tým nepremýšľala.

„Nemám žiadne plány, pán Grey. Teraz predovšetkým potrebujem urobiť štátnice.“ Na ktoré by som sa mala práve teraz učiť, a nie sedieť vo vašej výstavnej nóbl kancelárii a cítiť sa neprijemne pod vašim prenikavým pohľadom.

„Máme tu výborný program pre absolventov,“ prehodí potichu. Dvíham obočie – on mi ponúka prácu?

„Aha. Budem na to myslieť,“ vysúkam zo seba úplne rozhodene. „Aj keď si nemyslím, že by som sa sem hodila.“ To nie, už zase rozmýšľam nahlas.

„Prečo hovoríte niečo také?“ So záujmom nakláňa hlavu smerom ku mne a na perách mu hrá ľahký náznak úsmevu.

„To je predsa jasné, nie?“ *Mám nekoordinované pohyby, som nedbalo oblečená a nie som blondína.*

„Mne nie,“ vyhlási. Upiera na mňa intenzívny pohľad, všetok jeho humor upadol do zabudnutia a ja niekde hlboko vnútri, v podbrušku zacítim neznáme chvenie. Uhýbam sa jeho skúmačným očiam a zahľadím sa na svoje vzájomne prepletené prsty. Čo sa to tu deje? Musím odtiaľto preč – a to hneď! Nakláňam sa, aby som uložila diktafón.

„Chceli by ste si to tu prehliadnuť?“ ponúka mi.

„Som si istá, že máte veľa práce, pán Grey, a ja mám pred sebou ešte dlhú cestu.“

„Vraciate sa späť do Vancouveru?“ zaznie prekvapene a azda dokonca úzkostlivo. Pozrie sa von z okna – rozpršalo sa tam. „Tak to by ste mali ísť opatrne.“ Jeho tón je prísny až autoritatívny. Čo sa stará? „Máte všetko, čo ste potrebovali?“ dodáva.

„Áno, pán Grey,“ potvrdzujem a ukladám prehrávač do batoha. On pri tom zamyslene prižmúri oči.

„Ďakujem za rozhovor, pán Grey.“

„Potešenie bolo na mojej strane,“ uisťuje ma, opäť zdvorilosť sama.

Keď vstávam, dvíha sa a podáva mi ruku.

„Pokiaľ sa zase nestretneme, slečna Steelová.“ Znie to ako výzva alebo hrozba, nie som si istá. Zamyslene pokrčím čelo. A kde by sme sa ako mali stretnúť? Znovu mu potriasam rukou, prekvapená, pretože to zvláštne šteklenie nikam nezmizlo. Určite sú to nervy.

„Pán Grey,“ kývnem. On s gráciou atléta odchádza ku dverám a otvára ich dokorán.

„Iba sa ubezpečujem, že prejdete bez úhony, slečna Steelová.“ Nepatrne sa usmeje. Očividne naráža na môj všetko len nie elegantný vstup do jeho kancelárie. Žiadne prekvapenie, že sa červenám.

„To je od vás veľmi ohľaduplné, pán Grey,“ precedím a jeho úsmev sa rozširuje. *Tak to ma veľmi teší, že som ta pobavila*, škerím sa v duchu cestou do haly. Prekvapivo zisťujem, že ma Grey sprevádza. Andrea aj Olívia k nám súčasne dvíhajú svoje zaskočené pohľady.

„Mali ste kabát?“ zisťuje Grey.

„Sako.“

Olívia je v tom momente na nohách a prináša mi ho, ale Grey jej ho berie z rúk skôr, než mi ho stihne podať. Nastavuje mi ho, a ja sa doň súkam s absurdnými rozpakmi. V jednej chvíli jeho dlane krátko spočinú na mojich pleciach, a mňa pri tomto dotyku až zamrazí. Pokiaľ si to aj všimol, nedáva to najavo. Svojím dlhým ukazovákom privoláva výťah, a obaja pri ňom chvíľu iba tak stojíme a čakáme – ja celá nesvoja, on pokojný a vyrovnaný. Dvere sa otvárajú a ja s túžbou uniknúť náhlivo nastupujem. *Naozaj sa už musím odtiaľto dostať*. Keď sa otáčam, aby som sa na neho pozrela, opiera sa o stenu pri dverách výťahu. Je naozaj veľmi pekný. Až znepokojujúco pekný.

„Anastasia,“ vysloví, akoby mi dával zbohom.

„Christian,“ odpovedám a dvere sa nemilosrdne zatvárajú.